

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 03/2009

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 04.12.2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 04.12.2009.ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 09:35 ЧАСОВА

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је веће у неизмењеном саставу.

Да су присутни:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић,**
- **оптужени Малић и**
- **његов бранилац адвокат Драгана Заклан.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави са завршним речима странака.

Заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић, изволите.

▪ **ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ КНЕЖЕВИЋ**

Поштовани суде, остајем у целини при прецизираној оптужници и сматрам да је спроведеним доказним поступком утврђено да је оптужени починио кривично дело за које се терети, па стога предлажем да га за то дело огласите кривим и осудите по закону.

Кривично дело за које се оптужени терети је ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), а не Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (КЗ СФРЈ), односно Основног кривичног закона, те Кривичног законика Републике Србије због обавезне примене блажег закона за извршиоца. Ово кривично дело врши онај ко кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба нареди или изврши неку од алтернативно одређених радњи извршења кривичног дела, које су таксативно наведене у овом законском члану. Конкретно, тужилац терети оптуженог за убиство два цивилна лица и за покушај убиства трећег, праћена његовим телесним повређивањем. Оно што је спроведеним доказним поступком утврђено практично се подудара са наводима прецизиране оптужнице а то је да је крајем 1992.године на простору Републике Босне и Херцеговине, постојао оружани сукоб између наоружаних формација Српског, Хрватског и Муслиманског народа који живе у Босни и Херцеговини.

Радило се дакле о унутрашњим односима немеђународном сукобу оних народа који ту живе. У то време оптужени је био припадник једне од стране у сукобу и то Шесте крајишке бригаде војске Српске Републике Босне и Херцеговине, претходно је два месеца раније мобилисан, када је задужио наоружање и униформу. Током свог дотадашњег војног ангажовања одлазио је на линију раздвајања где је држао стражу по унапред утврђеном распореду. Критичног дана 21.12.1992.године, дошао је у припитом стању у кафану «Фортуна» у Старом Мајдану, Општина Сански Мост, наоружан пиштољем марке ЦЗ калибра 7,62 мм, ту је затекао саборца из своје јединице са којима је наставио да пије, у локалу је било мирно. На другом крају шанка стајала су четворица Муслимана и нешто између себе причала. Међу њима били су и Рефик Велић и Хусеин Грбић. Током вечери, без икаквог разлога, оптужени је из кафане у двориште извео најпре Хусеина Грбића и лишио га живота, тако што га је оштрим предметом, највероватније ножем убоо у пределу врата, што је довело до пресецања околних крвих судова са обилним крварењем и из поменутог пиштоља испалио у њега

један хитац у десну страну грудног коша, наневши му на тај начин тешке телесне повреде опасне по живот којима је подлегао на лицу места. Потом се вратио и из локала извео и Рефика Велића, кога је пуцњем из пиштоља у главу лишио живота. Након тога покушао је да убије и Џемала Хаџалића, кога је насилно довео на истом месту где су већ лежали поменути убијени у положају латиничног слова «L» тражећи од њега да легне поред њих, ради формирања латиничног слова «U». Када је он то одбио почео да га удара по глави покушавајући да га обори и главу му ударао о зид наносећи му тиме телесне повреде у пределу темена, чела и лица. Након тога је почео да откопчава горњи део одеће, да би из појаса извадио пиштољ и убио га, у чему није успео, јер се овај отргнуо и побегао са лица места.

Оптужени је све ово чинио светећи се за смрт свога стрица који је током рата убијен од Усташа, једини грех оштећених био је у томе што су били друге националности. Напред наведено произилази из детаљних, јасних и убедљивих исказа сведока-оштећеног Џемала Хаџалића, сведока Момира Мршића, доктор Љиљане Прошић, Адема и Шефика Сархатлића и Беџира Џахића, датих током спроведеног поступка, током претходног поступка и на главном претресу. Сви они су у погледу битних околности у потпуности сагласни, из чега се без икакве дилеме може закључити да се инкриминисани догађај управо одиграо на описани начин. У поменутом исказу уклапа се и садржана писмена и документације приложене списима. Тако се из записника о увиђају као и из записника о спољашњем прегледу мртвих тела, те потврда о смрти утврђује идентитет убијених лица, док се из налаза и мишљења вештака судске медицине доктора Станковића, уврђује механизам наношења повреда и усмрћивања жртва као и употребљена средства, хладно и ватрено оружје, којима је то вршено, односно чињено. О степену алкохолисаности оптуженог *tempore criminis* изјашњавао се вештак судске медицине доктор Алемпијевић, а о њеном утицају на његову урачунљивост, вештак неуропсихијатар доктор Ковачевић. Осим тога одлучне чињенице у овој ствари утврђују се и на основу исказа осталих сведока који су саслушани у досадашњем току поступка. Дајући своју одбрану пред овим судом током истраге и на главном претресу, оптужени признаје да је убио ова два лица, али тврди да је тада поступао у нужној одбрани. Критичне вечерио пио је у поменутој кафани, када му је у два наврата прилазио «плави Муслиман» тражећи помоћ око преласка на муслиманску територију, одбио је. Приликом овог другог приласка, тај Муслиман га је позвао изван локала и повукао га за рукав, у дворишту је завршну јакну и пошао руком за појас. Оптужени тврди да је био бржи, извадио је пиштољ и одмах пуцао у тог Муслимана два пута, а овоме је тада нешто испало из руке, да ли пиштољ или нож, не

сећа се. Окренуо се и видео другог Муслимана како је полетео на њега раширених руку и у тог Муслимана испалио један хитац. Тврди да није било трећег лица које је наводно туко и покушао убити, нити да је било клања, односно убадања ножем том приликом

Оваква његова одбрана је неоснована, усмерена на избегавање кривичне одговорности и у супротности је са изведеним доказима као и са одбраном коју је дао приликом првог испита у присуству свога браниоца, дана 24.12.1992.године, дакле само три дана после догађаја, истражном судији Војног суда у Бања Луци. Тада је изјавио да је критичног дана дошао око 13 часова у поменути угоститељски објект, ту је затекао припаднике своје јединице са којима је наставио да пије. Тога дана попио је најмање 15 пива и пет до шест «кратких пића» и поред тога добро се сећа овог догађаја, наводи да су му у вечерњим сатима пришла два муслимана, тражећи помоћ око пребацивања за Сански Мост на територију под контролом Муслиманских снага, он је то одбио, након чега је дошло до вербалног сукоба. Касније је током вечери позвао једног од њих да изађе из локала, овај је пристао и оптужени га извео вани у двориште. Ту му је рекао да стане уза зид и да му је «ово за покојног стрица» извадио је пиштољ из појаса и испалио му један метак у груди. Вратио се затим у кафић, зовнуо другог Муслимана да изађе јер га наводно зове колега, прихватио је и пошао за њим, оптужени му је рекао да погледа колегу и стане поред њега, прислонио му цев и пуцао у главу један метак. Вратио се у локал и рекао трећем Муслиману да иде кући да му не би ко наудио. Негира да је тада имао нож, нити да је њиме било кога посекао по врату, такође негира да је покушао да убије Џемал Хаџалића, кога иначе не познаје, нити га је тукао том приликом. Супротно одбрани оптуженог сведок-оштећени Џемал Хаџалић директно га оптужује да га је критичне вечери покушао лишити живота управо на начин описан у оптужници. Тврди да га је тад употребом силе одвео у двориште кафића где су већ лежали убијени у облику слова «L» латинице, и да је тражио од њега да легне поред њих ради формирања латиничног слова «U». Пошто је он то одбио, оптужени је почео да га удара по глави и да му главу удара у зид, наносећи му повреде по темену, лицу и челу. У једном тренутку оптужени је почео да откопчава горњи део одеће не би ли дохватио пиштољ и њиме му пресудио, али оштећени је успео да се отргне и побегне у кућу породице Сархатлић. Том приликом био је сав крвав са видним повредама.

Овакав његов исказ поврдили су и сведоци Сархатлић Адем и Шефик, исти тврде да им је исте вечери након догађаја, односно сутрадан оштећени Џемал Хаџалић испричао шта му се десило, односно да је оптужени покушао да га убије и да је то било у дворишту кафића «Фортуна» где су већ лежала два убијена лица. Потпуно сагласан са

оваквим тврдњама је и исказ сведок Момира Мршића дат у истрази пед војним судом у Бања Луци дана 02.11.1993.године, наиме, овај сведок тврди да је као власник кафића тога дана радио за шанком, оптужени је дошао у рано поподне у припитом стању у локал, и наставио да пије са саборцима из своје јединице, на другом крају шанка оштећени Грбић, Велић и још два Муслимана. Они су међусобно причали и никоме нису сметали. У једном тренутку, било је већ вече, пришао му је оптужени и рекао «ја ћу њега...» показујући према једном од ових Муслимана. После извесног времена споља улази оптужени и каже му «ја сам њега...» и показује руком да га је заклао, мало затим оптужени изводи оштећеног Велића вани, да би се убрзо вратио и позвао овог сведока да изађе у двориште да би нешто видео. Када је сведок изашао напоље, видео је на земљи оштећеног Грбића и Велића, при чему је један од њих још увек кркрљао. Оптужени му је рекао и то да му је још један Муслиман са цвикерима побегао. О погибији поменутих оштећених, и повређивања оштећеног Хаџалића своја сазнања изнео је и сведок Бећир Захић и сведок Милорад Плавшић је чуо да је критичне вечери оптужени хтео да лиши живота и трећег Муслимана који је том приликом побегао. Практично, ни један од саслушаних сведока ни на који начин није потврдио одбрану оптуженог.

Из налаза и мишљења вештака судске медицине доктора Станковића, утврђено је да је смрт покојних насилна и да је у директној узрочно последичној вези са задобијеним повредама. Код Грбића су у питању све ране, једна од ватреног оружја у пределу грудног коша и друга од хладног оружја у пределу врата. Обе су тешке телесне повреде опасне по живот и обе су потенцијално смртоносне. Код оштећеног Велића ради се о једној стрелној рани из ватреног оружја у пределу главе, која повреда је апсолутно смртоносна и на тај начин демантована је одбрана оптуженог.

И још нешто у записнику о увиђају се наводи да су на лицу места пронађене две пиштољске чауре калибра 7,62 мм, ове чауре потичу од два метка, које је испалио оптужени у оштећене, наносећи им укупно две ране од ватреног оружја код сваког од њих, док је трећа рана од хладног оружја, у шта се уклапа исказ сведокиње доктор Љиљане Прошић, која је приликом увиђаја констатовала које је и какве повреде уочила код оштећених. Да је било три пуцња, односно три испалена метка у покојне, како тврди оптужени пред овим судом, нема разлога да и трећа чаура не би била пронађена као што су пронађене претходне две. Исто важи и за пиштољ, односно нож који је наводно критичном приликом испао «плавом Муслиману» из руке, како тврди оптужени, који такође није пронађен на лицу места.

Поступајући на наведени начин, оптужени је прекршио правило Међународног права садржаног у Четвртој женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата из 1949.године, ратификоване 1950. године и Допунском протоколу уз Женевске конвенције из 1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба «сл.лист СФРЈ» међународни уговори број 16/78, према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима а у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације, засноване на верској или етничкој припадности. Конкретно, оптужени је као припадник стране у сукобу Шесте крајишке бригаде војске Српске Републике Босне и Херцеговине извршио убиство два лица, два цивилна лица муслиманске националности и покушај убиства трећег, праћено његовим телесним повређивањем. Имајући у виду да су радње описане поменутом конвенцијом и Допунским протоколом уз исту инкриминисане и домаћим законодавством након ратификације, оптужени је на претстављени начин извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије које спада у кривично дело против човечности и међународног права.

Приликом одлучивања о казни указујем на велику криминалну количину коју је оптужени испољио вршећи убиство два лица и покушавајући да лиши живота трећег. Осим тога начин извршења дела, конкретно убиство једног од њих употребом хладног оружја, убадањем у врат, недвосмислено указује на изразиту друштвену опасност оптуженог као извршиоца, такође се мора указати на ниске побуде из којих је дело извршено, а то је освета због погибије стрица, претходно током оружаних сукоба са Усташама, о чему говори и покушај оптуженог да са трећим лицем оштећени Џемал Хаџалић постави поред двојице убијених у облику латиничног слова «U». Све ове околности свакако морају имати одраз једне висине изречене казне.

Имајући у виду све претходно изнето налазим да се у радњама оптуженог стичу сва обележја кривичног дела за које се терити па предлажем суду да га за почињено дело огласи кривим и осуди по закону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

У својој завршној речи Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић, анализира изведене доказе како појединачно тако и у њиховој међусобној вези, те у вези са одбраном оптуженог изнетој како на главном претресу тако и у претходном делу

поступка, те налази да изведени докази са сигурношћу указују на то да је оптужени управо на начин, у време и на месту како је то описано измењеном оптужницом, односно прецизираном оптужницом извршио кривично дело из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије, који као најблажи закон у конкретном случају треба применити. Цени неприхватљивом одбрану оптуженог, тражи да га суд огласи кривим и осуди по закону, притом указује на околности које при одмеравању казне треба ценити. У осталом делу завршна реч заменика тужиоца је детаљно евидентирана аудио техником у суду.

Изволите колегинице.

▪ БРАНИЛАЦ ОПТУЖЕНОГ АДВ. ДРАГАНА ЗАКЛАН

Уважени председниче већа, уважени чланови већа, пред овим судом вођен је кривични посутпак против оптуженог Малић Ненада коме се оптужницом Тужилаштва за ратне злочине ставља на терет да је починио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ. У току поступка пред овим судом саслушан је окривљени, сведоци и вештаци. Окривљени Малић је у току поступка изјавио да је револверским хицем лишио живота Грбић Хусеина и Велић Рефика. Све време тврди да критичном приликом није употребио било какав нож, нити је ножем нанео било какву рану Грбић Хусеину. Истовремено тврди да је Хаџалић Џемалу није нанео телесне поврде нити покушао да га лиши живота. У својству сведока пред овим судом сасушани су Малић Фина, супруга окривљеног и Љиљана Прошић, сведок, доктор медицине рада која је сачинила и записник о прегледу тела лешева Грбић Хусеина и Велић Рефика. Миле Инђић, Недељко Ђуран, Сархатлић Адем и Шефик, Хаџалић Џемал сведок оштећени, те Велић Хузсеир отац Велић Рефика оштећеног. Остали сведоци немају непосредно сазнање о начину извршења дела. Они нису, ови сведоци нису суочевици извршења овог дела. Сведок Љиљана Прошић која је сачинила записник о прегледу тела настрадалих Грбића и Велића, изјавила је пред овим судом да се не сећа догађаја нити повреда оштећених. Записник који је она сачинила је непотпун и нестручан. У току овог поступка изведени су докази, саслушан је и вештак др Ђорђе Алемпијевић специјалиста судске медицине који је с обзиром на податке

којима располаже није могао егзактно утврдити колики је степен алкохолисаности у време извршења дела оркивљеног. Што се тиче налаза др Станковића, специјалисте судске медицине, он у свом писменом налазу и мишљењу, а и на главном претресу изјаснио се о врсти повреда које су оштећени задобили. У погледу повреде нанете Грбић Хусеину дозвољава да се ради о две стрелне повреде. На основу налаза и мишљења вештака проф.др Ратка Ковачевића неуропсихијатра, да се утврдити да се окривљени Малић у време извршења кривичног дела налазио у стању једноставне алкохолне пијаности која је имала све квалитете привремене душевне поремећености. Међутим, из налаза психолога, те налаза неуропсихијатра, сматрам да је у време извршења кривичног дела окривљени био неурачунљив. С обзиром на напред изнето, како у радњама окривљеног нема свих битних елемената кривичног дела и кривичне одговорности, предлажем суду да Малић Ненада ослободи од кривичне одговорности. Истовремено предлажем да се према окривљеном укине притвор и исти одмах пусти на слободу јер не постоји ни један разлог за задржавање окривљеног у притвору. Хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

У својој завршној речи бранилац окривљеног, адв.Драгана Заклан анализира изведене доказе, налази да исти не указују да је оптужени извршио кривично дело које му се измењеном оптужницом ставља на терет, сматра да је радње које и сам признаје починио у стању неурачунљивости, те тражи да га суд ослободи од оптужбе, а да се према њему притвор укине. У осталом делу детаљније завршна реч браниоца је евидентирана аудио техником у суду.

▪ **ОПТУЖЕНИ НЕНАД МАЛИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Малићу, станите овде за пулт, по закону задња реч је ваша. Прво да вас питам, укључите притиском на то црвено дугме микрофон. Прво да вас питам да ли се ви придружујете завршној речи вашег браниоца.

ОПТ.НЕНАД МАЛИЋ: Придружујем.

Оптужени исказује да се придружује завршној речи свога браниоца и у својој завршној речи исказује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.НАНАД МАЛИЋ: Поштовани суде стојим и даље иза свога што сам рекао у току овога суђења, а све што сам говорио је истина, од те несретне ноћи мој живот и живот моје породице није више исти, још увек пролазим кроз пакао због страшног догађаја који се десио те ноћи. На крају би хтио да кажем свима да у тој несретној ноћи у сплету ратних околности које су се догодиле, жалим за животом та два човека. Хиљаду пута сам пожелео да сам ја погинуо те ноћи, јер ово што сада живим не могу назвати животом. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Исказује како у потпуности остаје при својој одбрани коју је изнео у току овог поступка, али наводи да све време од тада, па и сада жали што је у предметном догађају учествовао и што су страдала два човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко нешто да каже?

Како нико нема ништа више да изјави, председник већа оглашава да је

ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ЗАВРШЕН

И издаје

НАРЕДБУ

Јавно објављивање пресуде:

07.12.2009. године са почетком у 13 сати,

судница 4 зграде овога суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле у понедељак у 13 сати у овој судници ћемо јавно објавити пресуду.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА